

[Steen Folke]

indkomstpøolitik, som søges tvunget igennem, med til at undergrave lønarbejdernes strejkeret og aktionsmuligheder. I et land, hvor det ene indkomstpøolitiske diktat afløser det andet, har en fagbevægelse ingen eksistensberettigelse. Det er den dybereliggende årsag til det øjeblikkelige modsætningsforhold mellem LO og socialdemokratiet.

Det uhyggelige langsigtede perspektiv i alt dette er udviklingen af en korporativ stat, hvor fagforeningerne bliver underlagt statsapparatet, og hvor enhver form for demokrati bliver noget rent formelt. Det gælder vel at mærke ikke kun nationalt. Et mere integreret EF kan med tiden komme til at fungere som overnational statsdannelse med denne karakter.

I 1978 var der en omfattende debat, i hvert fald i medierne, med udgangspunkt i bogen »Oprør fra midten«. Vi deler ikke de såkaldte midteroprøreres samfundsopfattelse, men vi mener, det er nyttigt at debattere det langsigtede mål med den førte politik og samfundets udvikling, og en sådan debat har unægtelig trange kår på Christiansborg. Siger det ikke en hel del om dansk politik, at regeringens eneste overordnede mål, ja, dens eksistensberettigelse, hvis man skal tro den ene regeringspartner, er at sikre et underskud på betalingsbalancen på højst 6,5 mia kr.? Nu vel, betalingsbalancen er ikke ligegyldig, specielt ikke når alle og enhver ved, at den målsætning skal betales med større arbejdsløshed, men alligevel.

Hensigten med denne forespørgsel er at få, hvad man kunne kalde en ideologisk debat i folketinget, ikke blot om regeringens og regeringspartierne politik, men om samtlige partiers langsigtede politiske mål.

Jeg vil gerne med det samme berolige gemytterne ved at gøre opmærksom på, at vi ikke agter at stille dagsordensforslag om gennemførelse af en socialistisk revolution!

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Den nuværende regering er dannet med henblik på at løse nogle meget alvorlige økonomiske problemer, og der er lige nu, som enhver ved, meget aktuelle opgaver, som ligger foran os. Det er værd at understrege, at netop løsningen af disse opgaver er af helt grundlæggende betydning for den fremtidige udvikling af vort samfund som helhed og

selvfølgelig også for vores muligheder for at forme samfundet efter de ønsker, som vi har.

Det drejer sig i første række om at få politisk stabilitet i Danmark. Det er nødvendigt for at få løst de mest påtrængende opgaver, men det er også væsentligt for udviklingen i vort samfund i de årtier, der kommer. Lykkes det nemlig ikke, og lykkes det altså ikke ved samarbejde mellem regeringen og folketingets partier at få genskabt en større politisk stabilitet, ja, så er der alvorlig risiko for, at vort folkestyre ikke i de kommende år kan fungere på en sådan måde, at det kan forme udviklingen fremover.

Men det er naturligvis lige så afgørende, at vi i disse år får skabt det økonomiske fundament for den fremtidige udvikling i vort samfund. Vi skal have genskabt et solidt grundlag for en høj og stabil beskæftigelse, vi skal have skabt større stabilitet i vort betalingsbalanceforhold over for udlandet, for blot at tage to væsentlige faktorer. Og de to ting hænger naturligvis uløseligt sammen. Lykkes det ikke at skabe en bedre balance i vor omsætning med udlandet, ja, så vil fremtiden blive tyngt af afdrag og af rentebyrder af et sådant omfang, at det vil berøve os mulighederne for at føre en aktiv beskæftigelsespolitik og at fastholde en social udvikling, som vi kan være tilfredse med.

Det har bevirket, at vi har måttet sætte ind over for underskuddet på betalingsbalancen, men vel at mærke suppleret med en række foranstaltninger, som både skal fremme beskæftigelsen og hjælpe til en bedre fordeling af beskæftigelsen.

Den langsigtede udvikling kan kun sikres, hvis det lykkes os at styrke vort erhvervsliv, så det bliver bedre i stand til at konkurrere på de udenlandske markeder, og det vil sige også at konkurrere med importen af varer, som vi får ind udefra.

Det er en målsætning, der må nås ad forskellige veje. En effektiv indkomstpøolitik er et uundgåeligt led, bl. a. fordi de lande, der omgiver os, fører en sådan. Men den må selvfølgelig også suppleres med en erhvervsstimulerende politik, som ikke mindst sætter ind på de områder, hvor der er valuta at tjene eller valuta at spare.

Det er en selvfølge, at vi samtidig udnytter enhver international samarbejds mulighed, herunder også samarbejdet i EF, til at styrke disse bestræbelser, og i det hele taget må de